

Drievoudig onvermogen

Duivels circus

Van bovenaf kijk ik in de circustent van mijn bestaan. Ik ben acrobaat, jongleur, dierentemmer, clown, toeschouwer en opperstalmeester tegelijk. Het is een drukte van jewelste: de salto mortale, hard applaus, stil tromgeroffel. De lauwe warmte van een varkensstal. De stank van vals parfum, zweet en drek. Ik stoot je aan: 'Let op, de optocht met gekken, gekwetsten, kreupelen gaat beginnen.' De dikken, dunnen, langens en de broodmageren. Een eindeloze stoet, allemaal mesjogge, zo uit het gekkenhuis.

'Moet je zien: er is er één bij met allemaal zweren op zijn kop.'

'Zie je die daar, die heeft het in zijn broek gedaan. En dan die allerlaatste met zijn lange witte baard, die gaat tegen zijn eigen schim en schaduw tekeer,' roep je in mijn oor.

Dit circus reist niet rond. Ik heb het zelf gecreëerd.

'Wat een energie, levenslust, wat een roekeloos vertrouwen.'

Dan treed je weifelend en aarzelend naar voren. Clown, witgeschminkte paljas, nar en joker allemaal. Ik probeer viool te spelen, maar je slingert de strijkstok in de ruimte. Je buldert van het lachen, oh wat heb je een plezier.

Plotseling deins ik terug voor die clown, net als vroeger. Dat krankzinnige pak, die onvoorspelbare mimiek en dat nukkige gedrag.

'Waar ben je bang voor?' roep ik.

'Ik wil je ondergang, als ik je te grazen kan nemen...'

'Nou?'

'Nou, dan pas heb ik het echt goed naar mijn zin.'

Ik ril. De angst dringt door tot in mijn botten.

Verloren geborgenheid

Ik loop op je toe, een zachte bijna klamme hand. Aftangende schouders. De beheerste wanhopige stemming, de kaken strak. Mijn doffe, berustende ogen drukken je terneer, alles lijkt verloren. De geleefde tijd was nutteloos en heeft dit karwei geklaard.

Aardigheden, verhalen worden uitgewisseld, herinneringen opgehaald. Gebak, koffie, thee, wijn en fris worden met verve gepresenteerd.

Iedere prikkel die tot zuivering zou kunnen leiden wordt vermeden. Je deed er van harte aan mee. Ik wist niet beter. Nu is dat bijna onmerkbaar verschoven door de tikkende tijd. Zo was het vroeger. Zo is het nu en altijd. Het was niet onvriendelijk, geen kou, geen warmte, holle gezelligheid. De onuitgesproken vermoedens kloppen traag in onze slapen.

Toen was er opeens een teken van moed en hoop, dat me deed krimpen van geluk. We stonden even bij het keukenraam, de anderen waren alweer naar binnen gegaan.

'Hoe gaat het?'

'Het kon slechter.'

'Had je er geen zin meer in?'

'Zoiets, maar nu gaat het weer beter.'

Einde

Daar lig je nu, geheel ontdaan van alle leven. Het is niet anders. Zonder enig zelfbeklag. Vrij van alles wat je zo beroerde. Zelfs het raadsel van het leven is met je dood afgereisd. Eindelijk sta je zonder vragen alleen. Ik vlij me naast je in de kist, sluit het deksel onhandig over ons af en roep: 'Mag het licht uit, kan de muziek wat zachter?'

©Bram Zoon (2013)